

COMISSIÓ D'ESTUDIS ECONÒMICS I SOCIALS

APART. M-8363

MÈXICO I, D. F.

Setembre del 1969

Benvolgut amic:

Com s'explica en els documents que ens permetem donar-vos a conèixer, uns amics de Mèxic hem convingut en considerar que, per a treure de via morta la voluntat sovint indecisa dels catalans de l'interior i de l'exterior, s'havia d'intentar fer-la coincidir en un propòsit definit i decidit, encaminat vers la recuperació del sentit patriòtic i humà del nostre poble.

Hem d'aclarir però, que la nostra pretensió no és la d'organitzar una comissió més, ni tampoc la d'aconseguir una convergència monoactiva, però sí entenem és hora d'obtenir un aplegament de voluntats a fi d'establir un corrent d'opinió entorn a objectius i coincidències fonamentals per a fer possible un pla d'acció i un propòsit de realitzar-lo plenament.

Creiem que la vostra aportació personal i la dels vostres amics —als quals us agraiem els doneu a conèixer aquests escrits— ha de ser tant com estimable, definitiva, per a l'èxit del propòsit.

Us agraiem una resposta el més abans possible, exposant-nos els vostre criteri i les vostres suggerències; nosaltres tractarem mentres tant de tenir-vos al corrent de les propostes i estudis que s'elaborin en mires del fi proposat.

Vostre.

COMISSIÓ D'ESTUDIS ECONÒMICS I SOCIALS DE MÈXIC

APART. M-8363

MÈXICO 1, D. F.

Donades les veus que darrerament s'han manifestat, coincidint en convenir que ja és hora d'intentar la coordinació de l'esforç dels catalans en pro de la seva dignificació com a homes i com a poble; els que sotasignen, reunits a Mèxic, havent-se fet les consideracions necessàries, han cregut s'esqueia donar també a conèixer, en una redacció esquemàtica, el que ells en pensen; amb la invitació expressa a aquells que s'hi sentin identificats de què vulguin posar-hi la seva signatura.

És evident que existeix una politització de la joventut de casa nostra. Aquella no podia restar al marge d'un fenomen generalitzat quan té problemes propis a resoldre.

És aparent la calma dins la que es ve produint el desvetllament. La inquietud és viva en l'ambient intel·lectual i en la protesta dels universitaris. La inconformitat social s'evidencia en el propòsit del moviment obrer d'aconseguir el dret d'escollir la pròpia representació; i significa una mostra d'incomoditat l'afany del clergat jove de dignificar una conducta de relació.

La crisi pot produir-se en qualsevol moment: a conseqüència d'una repressió, explicable en un règim que necessita usar-la per a subsistir, o bé en motiu d'una decepció deguda, en gran part, a l'aïllament moral i econòmic al que el país es veu forçat pel que significa el seu règim.

I si més no, avui ja ningú no dubta que la oposició callada té una gran extensió, i que tindrà un recurs obligat per manifestar-se quan l'únic puntal de sustentació del règim desaparegui.

Si els fets succeeixen perquè els provoquen determinades circumstàncies, esperar que siguin aquells els que allixonin és perillós.

L'endemà d'un canvi no s'improvitza en el present.

Perquè una idea es materialitzi cal preparar el vehicle que la transporti.

Un gest audaç, que no es sustenti en un propòsit generalitzat i definit, pot derivar un triomf vers una situació caòtica.

Cal endemés tenir en compte: Una estructura econòmica i social es transforma, no es crea de nou. Moltes de les organitzacions que la componen prevaleixen en tot temps.

El que canvia és la seva destinació, i l'èxit d'una empresa consisteix en posar-les al seu servei.

Quan no es té a mà un medi democràtic per a provocar un canvi, i es té en contra una força contundent, s'imposa una expectació activa a fi d'aprofitar, cautelosament, qualsevol contingència que es presenti. I és per aleshores que cal analitzar quines són les resistències previsibles i quines les ajudes concurrents probables.

És fàcil preveure que aquells que viuen gràcies a un règim, o que a la seva ombra hi han compromès una conducta no s'avinguin fàcilment a un canvi. Per contra els seus idealistes desil·lusionats, i els que perseguint abans que tot una tranquil·litat personal viuen al marge de tota preocupació ciutadana, poden esdevenir aliats d'un afany de transmutació si entenen que és l'únic camí viable per a evitar un dany major. Però, perquè així s'admeti, cal primerament que els que la propugnin tinguin un pensament clar del què cal fer.

Difícilment es trobarien dues persones, de les que pensin per compte propi, que sobre un mateix fet o una mateixa aspiració, coincideixin en absolut, en l'apreciació de principis, medis i fins. Emperò sí és possible que moltes persones afectades per un mateix problema o interessades en promoure noves situacions, acceptin, com a punt de partida, uns mateixos principis o preceptes essencials.

La coincidència depèn del criteri que es tingui en relació al paper que correspon a l'home en el desenvolupament de la societat. I si del què es tracta és d'aconseguir llibertat no hi ha cap dubte. Humanament parlant l'home és el principi, i individualment li correspon organitzar la societat en forma que no es desnaturalitzi el seu inalienable dret de promoció.

Pretendre en semblant cas que es pot parlar en nom d'altri sense un previ acord, o que ho pot fer un organisme no constituït democràticament, és contrari a la integritat de l'home.

L'obligat respecte als demés prevaleix quan una estructura política o econòmica es contreu en regular els deures dels quins la integren de manera que no sigui en detriment de llurs drets.

En l'home la facultat mental i les realitzacions estan sotmeses per pròpia naturalesa a extensa i intensa progressió. La fita és que la seva personalització es realitzi plena i espontàneament. I per aital realització es necessita un escenari.

Solament a través de l'acció es pot obtenir un objectiu. I si l'aspiració és obtenir-lo, cal actuar.

No és eximent d'obligació el fet de trobar-se, per circumstàncies alienes a la pròpia voluntat lluny del marc on l'objectiu s'ha de materialitzar.

Quan es tracta d'un interès comú, si s'és lleial amb un mateix s'imposa sempre el deure de donar suport, i si convé de substituir, al qui per dret, estant-ne impossibilitat, deu ocupar l'escena.

Si bé en tal cas com que en la substitució hi concorre una interpretació pròpia dels fets i aspiracions cal saber copsar el grau de predisposició i de consentiment del substituït. I tal cosa no és possible si no existeix contacte.

Aleshores cal establir el contacte.

15 de juliol del 1969

D'acord amb informacions rebudes darrerament, i escrits arribats a la Ciutat de Mèxic gairebé simultàneament, ens porten a les següents conclusions:

PRIMERA. Els corrents democràtics i progressistes de Catalunya es troben dispersos, sense aglutinants efectius i sense una tasca positiva. (Petits grups i personalitats, sense projecció; ni per al present ni per al futur.)

SEGONA. La representació de la continuïtat legal és totalment simbòlica.

TERCERA. Es de lamentar que tant per part de les Institucions de procedència legal, com per part d'organismes que han tractat de substituir-les, el mateix avui que ahir han donat a llurs activitats un caire en certa manera partidista o sectària, és a dir, tractant de determinar un corrent exclusivista dintre del conjunt democràtic.

QUARTA. Aquesta pluralitat d'actuacions ha determinat enfrontaments de grups i persones, i enlloc d'afavorir una conjunció de forces de cara a l'alliberament del nostre poble, ha donat com a resultat en termes generals, una atomització i minva d'entusiasme en la majoria.

CINQUENA. A l'interior, després de la mort del malaguanyat Tasis i Marca, el seu intent d'aglutinar totes les forces de signe liberal i democràtic, ha quedat bloquejat pel treball dels comunistes, que ha aconseguit la divisió de determinats nuclis que constituïen el principal suport d'aquell moviment, el qual avui ha esdevingut perfectament inoperant, si és que de fet no ha desaparegut.

EN CONSEQÜÈNCIA, ENTENEM:

Que Coordinació Democràtica Catalana ha d'emprendre sense pèrdua de temps, i amb una acció positiva, l'esforç de tractar de coordinar i fer convergir les activitats disperses a l'exili de tots els grups i corrents i personalitats de signe liberal i democràtic (sense que ningú hagi de renunciar al seu marc d'activitats de partits i organitzacions) sempre al servei d'un organisme similar, que, a l'interior tracti de portar a terme aquesta tasca a fi de fer més efectiu l'esforç per a l'abillerament del nostre poble, i de cara a una conjunció que pugui fer-se càrrec amb probabilitats d'èxit de l'administració circumstantial de casa nostra quan arribi el moment de la restauració democràtica i nacional.

PER TANT, ENTENEM:

1. Coordinació Democràtica Catalana ha de superar immediatament l'etapa epistolar de crítica negativa i deixar completament al marge tota classe de personalismes.
2. S'ha de portar a terme un esforç efectiu per a crear a tot arreu on hi hagi grups de catalans, la comissió o nucli bàsic de C.D.C. *No amb la pretensió de crear una força política, sino de caire informatiu, i per animar un ressorgiment d'activitats locals, tasca per a la qual creiem que és suficient un petit nombre d'activistes.*
3. El propòsit de C.D.C. no tindrà efectivitat mentre no surti de l'anonimat. Té necessitat ineludible de tenir un òrgan d'expressió, que a la vegada que servís per animar i donar a conèixer un pla d'activitats a l'exili —i a l'interior— d'acord amb els seus propòsits fonamentals, serveixi al mateix temps per a un confrontament de pensaments que tinguin un comú denominador fonamental i bàsic: estudis de la problemàtica actual (nacional i internacional); buscar convergències dels diversos corrents de pensament autènticament democràtics; estimular l'esforç envers l'alliberament del nostre poble, etc. I mentre C.D.C. no compti amb aquest òrgan d'expressió, el Secretariat de Paris hauria de trametre a les publicacions catalanes de l'exili informacions d'activitats i documents que consideri convenient la seva difusió.
4. C.D.C. ha de fer constar en tot moment que no té ambicions polítiques partidistes de cap mena i que lluny d'oposar-se a Institucions, organismes i activitats en marxa el que vol és que les activitats i els esforços d'uns i altres s'intensifiquin i coordinin *a fi de donar el suport necessari als que lluiten per Catalunya a l'interior.*
5. Considerar amb el respecte i agraïment deguts a Institucions, personatges, etc. que varen prestigiar en un passat més o menys immediat les diverses actuacions representatives del nostre poble, però valorar fonamentalment les activitats i esforços del present.

Com?

Amb pretextes i camins diferents són munió, dintre i fora de Catalunya, les persones que soles, o a través d'associacions i organismes, propugnen per a obtenir un lliure desenvolupament dels aspectes constitutius del país.

El fet que alguns de tals aspectes no es considerin essencials als ulls de tothom no és motiu per ignorar el mèrit del seu conreu, ni per dubtar que aquest pot ser eficaç.

Convé dur a terme una acció de proselitisme.

Mostrar que les aspiracions es realitzen si persegueixen un fi determinat, i que encara que tinguin un caràcter específic, cal fer-les convergir vers un destí comú.

Convèncer que coordinant l'esforç de tots l'èxit és més fàcil. I que per a viure és indispensable l'acoblament.

S'ignora sovint que és sols per la convergència d'imponderables, que apreciats separadament són únicament evidències, que s'imposa el reconeixement d'un estat anímic; i que si bé és cert que una vegada una ànima ha estat formada ja no desapareix, també ho és que els valors ètnics s'esvaeixen si no tenen una destinació i que quan així succeeix l'ànima s'esmortueix i es transforma en antecedent d'especulació antropològica.

Aleshores si no es vol córrer aital sort, si del que es tracta és de viure, cal recordar que s'arriba a la unitat a través de la unió.

Es de la unió de conceptes, de la unió d'actituds, del coincidir en aspiracions fonamentals que pot esperar-se'n, una unitat de doctrina, una unitat d'acció per convertir les aspiracions en realitat.

Quan es té una idea clara del que es preté obtenir i s'ha elaborat una doctrina filosòfica que justifica l'objectiu final, els homes i els pobles poden ser pragmàtics, és més, convé que ho siguin a fi d'aprofitar qualsevol circumstància favorable.

Quan el desig no és encara clar, i és amorfa la voluntat, una acció fragmentària risca de comprometre, de manera negativa, la cristallització del desig i la voluntat.

El propòsit de destinació final, de totes maneres, no pot pretendre polaritzar l'activitat en exclusiva. Hi han els estrats intermitjos sense els quals una estructura no existiria, que per pròpia naturalesa es desenrotllen, evolucionant segons sigui la necessitat d'acomodament o resistència en el medi. I són precisament aquests estrats intermitjos els que convé vigilar, influint-los, però sense interferir-los, per fer que ritmin amb el propòsit de realització de l'estructura nacional.

Concloentment:

Els que sotasignen estimen és necessari que, superant les diferències de matís —no n'existeixen d'altres en els que avantposen l'interès de la col·lectivitat nacional a tota altra consideració—, s'organitzin arreu les comissions locals convenients, per a elaborar uns punts de mira particulars sobre els diferents aspectes que en general han de considerar-se en el pla de conjunt que interpreti la voluntat del poble de Catalunya.

Comissió d'Estudis Econòmics i Socials de Mèxic.

Juliol del 1969.